

Molnár Bernadett: Élet, avagy lassú léleksorvadás

Kinyitotta a szemét. Felkelt, de még nem ébredt fel. Kómásan elindult a kávéfőző felé, testébe koffeint kellett juttatnia, ha azt akarja, hogy elinduljon a nap és időben elkészüljön. Férje szeme még csukva. Őt majd fél óra múlva kelti. Kiült a kis panellakásuk még kisebb erkélyére, csodálva a napfelkelte gyönyörű színeit. Rágyújtott. Mélyen beszívta a tüdejébe érkező első adag füstöt. Nagyokat kortyolva kedvenc kávésbögréjéből, kivégezve az első szál cigarettát, felébredt. Rágyújtott még egyszer, mert a kávé, az íratlan törvény szerint mindig két cigis. Főleg a reggeli. A munkahelyére gondolt. Képtelen volt kizárni a negatív gondolatokat. Már előre a konfliktusokra, súrlódásokra gondolt, arra, hogy „...vajon *Kata megint olyan ingerlékenyen fog-e viselkedni?... Jutka megint olyan idegesítően fog-e köhögni egész nap? Timi vajon betartja-e végre a fogadalmát, és leáll végre a folyamatos cukorkaevészettel?*” A zacskó zörgése, mikor kolléganője körülbelül tíz percenként belenyúlkaált, felettébb bosszantotta Tamarát. A „szebbnél szebb” gondolatok pedig csak jöttek. „*Biztos megint tömve lesz a busz. Már megint nem lesz ülőhelyem. Nem hiszem el, hogy már vagy második éve járok ezzel a járattal, és egy kezemen meg tudom számolni, hogy mikor ültem befelé menet... Jajj, az az idegesítő vénasszony is mindig az előbbivel jár... Pedig ráérne, hisz nyugdíjas... Nem kell sietnie sehova. Munka után be kell mennem a boltba. Tamásnak természetesen ez túl megterhelő, pedig előbb végez.... Igazán megoldhatná.... Hétköznap mindig csak én vásárolok be... Biztos nézne egy nagyot, hogyha szatyrok nélkül jönnék haza... Ah, nem, mégse... Ezt én nem... Ma nem... Elegem van a konfliktusokból...*”

Nem engedte őket szabadon áramlani. Inkább jó alaposan megrágtta őket, majd ahelyett, hogy kiköpte volna, visszanyelte, újra szétroncsolva lelki békéjét. Férjét felkeltve bevonult a fürdőszobába. Sokáig nézte magát a tükörben. Figyelme elsőként a szeme alatt sötétlő karikákra irányult. Majd következett az ívetlen szemöldöke, apró, alig látható szeplői, formátlan orra, átlagnál nagyobb füle, kifakult, festett haja miatti elégedetlenség... így ment ez végig, egészen a lábujjáig. Szinte minden reggel. Nem szerette önmagát. Néha, rosszabb pillanataiban elővette a több mint öt éves esküvői fényképeket. A fotókon mindig egy boldog pár, egy boldog, az örömtől kicsattanó menyasszony köszönt vissza rá. Most már csak ismerős idegeneket lát. A házasságában, az egész életében úgy érezte, semmi sem úgy alakul, ahogyan azt régen, nagy álmokat szövögetve eltervezte. „*Vajon egyszer minden tűz, minden fény, minden melegség egyszerre csak kihűl, elsorvad, elsötétül?*”

Üresnek érezte az életét. Házasságuk első évében, amikor még dült a szerelem, amikor még elnéztek egymás idegesítő szokásai, rigolyái mellett, a felhőtlen boldogság eltűntnek lett nyilvánítva. „*Talán a kisbabanevetés hiányzik a lakásból*” – vetődött fel néha a kósza gondolat Tamara fejében. Mielőtt találkozott volna Tamással, már tudta, hogy soha nem lehet saját gyermeke. Meddő. Ismerkedésük időszakában ezt közölte is a férfival, aki igazi emberként reagált a hallottakra. Tamarát szereti, nem azt a gondolatot, hogy utódot tud világra hozni. Határozottan kérte meg a nő kezét. Majd felfogadnak egy béranyát, mondta a férfi. Megbeszélték, de a tervből, házasságuk ötödik évében sem lett semmi.

Mint minden reggel, most is rohant a buszra. Nagy ritkán fordult elő, hogy időben elindult otthonról. A buszon természetesen megint állnia kellett. Hallgatta a vénasszony szokásos fülsértő hangját, az irodában Kata ingerlékenyebb volt, mint tegnap, Jutka pedig egy sóhaj kíséretében, elmormogva egy „majd holnap”-ot bekapta a nap első szénhidrátbombáját. A portás pedig mogorvábbnál mogorvábban lökött Tamara felé egy „viszlát”-ot, vagy valami ehhez hasonlót a munkaidő lejáráta után. Természetesen elment vásárolni – elkerülve a konfliktust –, és egyedül caplatott fel a teletömött szatyrokkal több emeletet. Tamás már otthon volt és a telefonját bújtja. „*Szia*”, köszönt férjének egy hatalmas műmosoly kíséretében. „*Milyen napod volt?*” – a tettetett „*minden a legnagyobb rendben*” a leghalálosabb hazugság, oly sok minden mellett. Belülről sorvasztja szét az ember lelkét. Tamara mindig úgy

viselkedett, azt csinálta, amiről biztosan tudta, hogy a körülötte élő emberek szívesen látják. Hiszen a munkából megérkezve nem gubózkodott be a lakás egyik sarkába zokogva, hogy most mindenki hagyja békén. Nem. Már kisgyermekként megtanulta, mit is jelent „szinlelni”. Betegséget, hogy ne kelljen iskolába menni, örömet, kíváncsiságot, jókedvet – ezzel boldoggá téve szüleit –, bánatot vagy sírást egy családbarát temetésén, akivel még csak nem is találkozott soha. Tudta, hogy mit várnak el tőle, mit érezzen, beszéljen és jelen pillanatban már azt sem tudta, hogy ki valójában és mik az igazi, saját érzelmei. Ha az egyik maszkot leveszi, kíméletlenül már ott van a másik, ezt eltávolítva még mindig ott van a következő a végtelenségig. Tamara tudta, hogy itt az ideje, hogy végre kezdjen valamit az életével. El kell kezdenie *élni*. Férje semlegessége, ahogy ott ült a konyhaasztalnál és nem figyelt rá, bántotta. A „milyen napod volt?” kérdésre is egy vállrándítás kíséretében csak annyit felelt: „eltelt”, még inkább a sarokba bújásra ösztönözte. Mégis, mosollyal az arcán pakolt be a hűtőbe, majd csendben kivonult az erkélyre. Azt hitte, hogy ezzel maga mögött hagyhatja elsorvadt házastársi életüket. Persze, mindez csak elbújás volt.

Egy újabb reggel kezdődött. Tamara színdarabjának következő felvonása, ahol a jó szereplésért egy fakó élet válik még fakóbbá, ahol a lélek gerjesztett, fájdalmas sorvadása betegségbe torkollik. Nem kapott levegőt, az orra bedugult, egész teste fáj. Szívgöggel indult meg a konyha felé, ki az erkélyre, majd mire beért a fürdőbe, már végképp csak a száján kapott levegőt. A szokásosnál is nagyobb elszörnyülködéssel tekintett bele a tükörbe. Egy ismeretlen arc nézett vissza rá. Szemei megdagadva, orra vörösen, szája cserepesen jelezte, hogy szervezte egészségével valami nincs rendben. Péntek volt, így mégis elment dolgozni. Majd a két szabadnap alatt teletömte magát gyógyszerrel. Elnyomva a tüneteket, meg sem keresve betegsége valódi okát, vasárnap délutánra tényleg jobban lett.

Hétfőtől pedig minden visszaállt a régi kerékvágásba. Tamással napról napra egyre jobban elhidegültek egymástól. Mintha egy láthatatlan fal húzódnát volna közöttük, amelyhez minden nap raktak egy-egy téglát. „*Valami nincs rendben...valami nincs rendben...*” Egyre erősebben vert gyökeret a gondolat Tamara fejében. Egyre többet gondolt erre reggelente a fürdőszobában. Figyelte testét, amely az öt év alatt hatalmas átalakuláson ment át, megjelentek első ráncai, lapos hasa petyhüdt lett, egészségtelen életmódjának köszönhetően az elmaradhatatlan narancsbőr is kezdte otthonosan érezni magát a testén. Valami tényleg nem volt „rendben”. Tamara, mikor megtudta az igazságot, nem Tamásra volt dühös. Nem. Saját magára. Gondolhatta volna, hogy férje szeretőt tart. Léphetett volna. De nem tett semmit. A jelek megvoltak. Tamás egyre többet lógott a telefonján, már nem egymáshoz bújva aludtak el, mint régen. Bántotta, hogy ő nem tudja megadni házastársának azt, amit ez a nő igen. Harminckét éves volt, de hatvannak érezte magát. Mikor egyedül volt, vérző lelkének fájdalma erősebb volt mindennél. Zokogott, mint még soha. Képtelen volt abbahagyni. Utálta önmagát. Legszívesebben leköpte volna saját tükörképét. Nem hallgatott saját, belső készítésére, amikor az felhívta a figyelmét, hogy változtatnia kell, mert „valami nincs rendben”. Többet nem is beszéltek róla. Úgy éltek tovább egymás mellett, mint két idegen. A bizalom csak egyszer játszható el.

Tamara már nem érezte otthonosnak kis lakásukat. Menni akart. El onnan. Fakó élete, múltja, megélt sérelmei nélkül.

Egy szerdai napon hazaérve a munkából, felment a padlásra bőröndért. Tamás már alig tartózkodott otthon. Egyedül volt. Elengedve ragaszkodását, félelmét a biztonság hiányától, szép lassan, megfontolt mozdulatokkal, a bőrönd megtelt. Egy új, talán boldogabb élet reményében. Magabiztosan ment ki a lépcsőházba. Egy könnyecseppet sem hullatott régi életéért, amelyet eldobni készült. Elfordította a kulcsot az ajtó zárában és többé nem nézett vissza.